

Notandum denique quod « vota professionis quoad *accidentalitatem* dispensative relaxari possunt, maxime per Sedem Apostolicam: sic enim Papa potest religiosum subtrahere actuali obedientiæ suorum superiorum, dispensare cum eo ad condendum Testamentum de rebus per se acquisitis,

REGULARES.

ARTICULUS I.

Regulares quoad ea quæ possunt et debent, vel non.

SUMMARIUM.

1. Regulares possunt sine approbatione episcopi, et cum sola approbatione sui prælati regularis audire confessiones illorum sæcularium, qui sunt vere de familia in suis monasteriis, et continui commensales, *remissive*. — 2. Secus vero illorum, qui tantum ipsis regularibus deserviunt, et cum sæcularibus exteris extra monasterium habitant et vivunt, *remissive*. — 3. Quinam sint vere de familia, et qui non, ad hoc ut possint absolvi vel non a dictis regularibus, *remissive*. — 4. Quoad ea quæ concernunt approbationem regularium pro eorum superioribus, *remissive*. — 5. Quoad ea quæ concernunt approbationem confessoriorum regularium pro monialibus eis subjectis. — 6. Prælati regulares quibus casibus et censuris possint absolvere suos subditos? *remissive*. — 7. Quid importent absolutiones generales, quas prælati regulares in fine visitationis, et in quibusdam anni solemnitatibus dare consueverunt suis subditis religiosis? Et quid absolutiones, in articulo mortis dari solitæ moribundis? Et quid absolutiones quæ dantur a prælati seu præsidibus ante electiones capitulares? *remissive*. — 8. Quoad ea quæ concernunt approbationem et facultatem regularium pro audiendis confessionibus sæcularium, *remissive*. — 9. Regulares simpliciter approbati possunt etiam audire confessiones infirmorum in eorum domibus absque ulla parochorum, vel episcopi licentia: dummodo de tali audita confessione illico certiores parochum, saltem per scripturas apud ipsum infirmum relinquendam. — 10. Confessarii regulares a quibus casibus possint absolvere sæculares? *remissive*. — 11. Confessarii regulares quando possint dispensare super impedimento petendi debitum conjugale? *remissive*. — 12. Regulares an et quando teneantur ad solvendas decimas? *remissive*. — 13. Regulares an possint benedicere mulieres post partum, et ad purificationem admittere in propria ecclesia? *remissive*. — 14. Regulares utriusque sexus nequeunt esse compadres seu commatres, neque per procuratorem, *remissive*. — 15. Regulares utriusque sexus nequeunt in particulari, neque de licentia ac dispensatione superioris habere peculium, seu aliquid proprium, imo talis licentia, etiamsi esset obtenta ab eorum generalibus, qui

relig., n. 2, quamque nos sequimur. Præstat hic afferre, quæ D. Thomas habet, hoc sane pacto. « Religiosus, qui fit episcopus, sicut non absolvitur a voto continentiæ; ita nec a voto paupertatis, quia nihil habere debet tanquam proprium. Similiter non absolvitur a voto obedientiæ, sed per accidens obediendi non tenetur; sicut nec abbas monasterii, qui tamen non est ab obedientiæ voto absolutus. » 2-2, quæst. 88, art. 11, ad 4, et 2-2, quæst. 185, art. 8, sic explicat verba canonis hic supra allati (*Monachus, etc.*), nempe ut paternam hæreditatem vindicat, non quasi propriam, sed quasi Ecclesiæ debitam. « Dicendum (sic ille), quod hoc est per accidens, quod episcopi religiosi obediendi prælati suarum religionum non tenentur, quia scilicet subditi esse desierunt, sicut et ipsi prælati religionum;

cum dispositio ista fieri possit nomine Papæ vel monasterii, non vero nomine proprio, et jure domini. » Maschat, ad tit. *De regular.*, etc., § 2, n. 27. Vide amplius Lucium nostrum, v. EPISCOPUS, art. 7.

dicerent eam posse concedere, non excusaret fratres, et moniales a culpa et pœna imposita a Tridentino, *remissive*. — 16. Regularis deprehensus in morte habere aliquam proprietatem debet cum ipsa subterrari extra monasterium in sterquilino in signum suæ damnationis æternæ. — 17. Casus de monacho mortuo proprietario et sepulto cum sua pecunia in sterquilino cum verbis: *Pecunia tua sit tecum in perditione*. — 18. Pro regulari mortuo proprietario non sunt offerenda sacrificia, nec fieri debent orationes, nec ei danda est sepultura cum aliis fratribus in ecclesia seu cœmeterio. — 19. Quinimo regularis canonicus sicuti quilibet alius mortuus proprietarius, non solum in cœmeterio sepeliri non debet, sed si ibi sepultus fuerit, debet inde exhumari, si sine scandalo id fieri possit. — 20. Admonitio pro regularibus proprietariis, et præsertim pro superioribus, qui proprietatem monachorum decedentium sibi appropriant tanquam spolia. — 21. Quoad ea quæ concernunt regulares apostatas seu fugitivos, *remissive*. — 22. Quoad ea quæ concernunt regulares tanquam incorrigibiles ejiciendos et ejectos, *remissive*. — 23. Religiosus transmissus ad trimes, terminato tempore condemnationis, non est recipiendus inter religiosos suæ provincie. — 24. Quoad ea quæ possunt et debent regulares circa recitationem divini officii, *remissive*. — 25. Quoad ea quæ concernunt promotionem regularium ad ordines, *remissive*. — 26. Quoad ea quæ concernunt locutionem regularium cum monialibus, *remissive*. — 27. Quoad ea quæ concernunt regularium præcedentiam, *remissive*. — 28. Quoad ea quæ concernunt regularium prædicationem, *remissive*. — 29. Quoad ea quæ concernunt regulares circa processiones, *remissive*. — 30. Quoad ea quæ concernunt regularium novitium, *remissive*. — 31. Quoad ea quæ concernunt regularium professionem, *remissive*. — 32. Quoad ea quæ concernunt regularium privilegia, *remissive*. — 33. Quoad ea quæ concernunt regularium quæstionem, *remissive*. — 34. Quoad ea quæ possunt et debent regulares circa funera, quartam et sepulturam, *remissive*. — 35. Quoad ea quæ possunt et debent regulares circa Eucharistiam, *remissive*. — 36. Regulares non possunt ministrare laicis sæcularibus infirmis hospitibus in eorum conventibus sacramenta Eucharistiæ per modum Viatici et Extremæ Unctionis absque episcopi vel parochi licentia, sub pœna excommunicationis. — 37. Regulares erigentes altare portatile, et sacrum

manet tamen adhuc obligatio voti virtualiter, ita scilicet, quod si eis legitime aliquis prædicaretur, obediendi tenerentur, in quantum tenentur obediendi statuti regulæ per modum prædictum, et suis superioribus, si quos habeant. Proprium autem nullo modo habere possunt. Non enim paternam hæreditatem vindicant quasi propriam, sed quasi ecclesiæ debitam. Testamentum autem nullo modo facere potest, quia sola ei dispensatio committitur rerum ecclesiasticarum, quæ morte finitur, ex qua incipit testamentum valere. Si tamen ex concessione Papæ testamentum faciat, non intelligitur ex proprio facere testamentum, sed Apostolica auctoritate intelligitur esse ampliata potestas suæ dispensationis, ut ejus dispensatio possit valere post mortem.

facientes in domo privatorum, ut ibidem Viaticum ministrent regulari infirmo absque licentia ordinarii vel parochi, possunt censuris coerceri, *remissive*. — 38. Regulares omnes tenentur in quacunque alienationis specie tam stabili quam mobilium pretiosorum, sive translatione domini, aut creatione censuum, licentiam petere, et obtinere a sac. congreg. Concilii. Imo nequeunt nedom censuario nomine, sed neque ad cambium, vel mutuo accipere pecuniam cum solutione alicujus lucri, vel cum obligatione honorum. — 39. Et hæc licentia gratis expediti debet. — 40. Regulares non possunt in Sabbato sancto pulsare campanas ante pulsationem in cathedrali vel matrice. — 41. Regulares ratione hujusmodi pulsationis in Sabbato sancto possunt conveniri coram loci ordinario. — 42. Nisi consuetudo in contrarium esset legitima, vel ecclesia multum distaret. — 43. Possunt tamen regulares in quibuscunque aliis diebus, etiam Dominicis seu festivis, in suis ecclesiis pulsare campanas, et missas celebrare ante celebrationem missæ, et pulsationem campanæ in ecclesia cathedrali, seu matrice vel parochiali, *remissive*. — 44. Regulares omnes non possunt sine dispensatione Apostolica obtinere ullum beneficium sæculare, et an in tali casu teneantur deferre habitum regularem? *remissive*. — 45. Regulares, sicuti et omnes alii clerici sæculares non possunt aliquo medio voto vel juramento, aut pacto seu promissione inducere, ut apud eorum ecclesias sepulturam eligant, vel jam electam ulterius non immutent sub gravibus pœnis. — 46. Insuper regulares, et omnes alii clerici sæculares inducentes aliquos, ut supra, ad eligendam sepulturam in eorum ecclesiis, incurrunt excommunicationem Papæ reservatam. — 47. Regularibus non licet in suis ecclesiis admittere ad celebrandum presbyteros sæculares contra prohibitionem episcopi. — 48. Regulares inter missarum solemnias possunt recipere ea, quæ sibi afferuntur, dummodo a perambulationibus per ecclesias, ac similibus elemosynarum extorsionibus se abstineant. — 49. Regularium numerus cuique monasterio et conventui præfignendus est. — 50. Plurima aia, quæ concernunt regulares circa conventus seu monasteria, *remissive*. — 51. Regulares cujuscunque ordinis, etiam Mendicantium, quantumvis Sedis Apostolicæ sint capellani, superioribus suis subjecti esse debent. — 52. Regularium superiores non cognoscunt causas suorum subditorum ad officium sanctissimæ Inquisitionis spectantes. — 53. Regulares cujuscunque ordinis, quamvis exempti, de hæresi suspecti, puniuntur ab inquisitionibus hæreticæ pravitatis. — 54. Regulares omnes cujusvis ordinis in sancto officio penitentiali non possunt promoveri ad ullos gradus, nisi prius obtenta a Sede Apostolica gratia rehabilitationis. — 55. Regulares non possunt in Sabbato sancto benedicere domos sæcularium. — 56. Regulares non possunt aggregare suæ regulæ personas in articulo mortis constitutas. — 57. Regulares non possunt constringi ab ordinariis ad interveniendum orationi quadraginta Horarum in cathedrali. — 58. Regulares non debent permittere pauperes medicare in eorum ecclesiis, quando divina celebrant officia. — 59. Regulares religionis suppressæ non remanent liberati a votis. — 60. Superiores regulares non possunt apponere interdictum in ecclesiis sibi subjectis. — 61. Regulares professi non possunt ad aliam religionem etiam strictiorem transire sine licentia Sedis Apostolicæ. Et affertur ad rem novissima constitutio Benedicti XIII. — 62. Regulares omnes professi, tam superiores quam subditi, nequeunt condere testamentum. — 63. Neque testari possunt ad pias causas. — 64. Imo neque id de licentia prælati seu superioris. — 65. Nec possunt regulares testari, etiamsi ante professionem sibi aliquam summam suorum honorum reservassent cum facultate testandi. — 66. Quinimo regu-

laribus professi neque licet testamentum a se conditum ante emissam professionem moderari per vim declarationis. — 67. Quoad ea quæ possunt et debent necessario observare regulares circa largitionem munerum, affertur constitutio Clementis VIII cum ejus confirmatione et moderatione facta ab Urbano VIII. — 68. Recipientes munera a regularibus contra præscriptum dictarum constitutionum, quicunque sint, sive regulares, sive sæculares, in neutro foro absolvi possunt ante factam restitutionem. — 69. Et si munus excedat summam scutorum decem, neque possunt absolvi a summo penitentiario. — 70. Regulares non possunt uti libellis, nisi servata forma dict. constitutionis Clementis VIII. — 71. Quoad ea quæ concernunt regulares assumptos ad episcopatum. — 72. Assignatur tempus quo a regularibus legendæ sunt variæ constitutiones Apostolicæ, et decreta sacrarum congregationum, sub pœna privationis officii, vocisque activæ et passivæ ipso facto a superioribus incurrenda. — 73. Regulares utriusque sexus tenentur ad observantiam Regulæ secundum primævam institutionem. — 74. Affertur ratio. — 75. Profitentes profitentur Regulam, non consuetudinem et relaxationem. — 76. Regularibus enim nefas esset reluctari Papæ reformationem indicenti. — 77. Papa potest indicare religiosi etiam strictiorem vitam, quam eorum Regula exigit. — 78. Regularibus renuentibus reformationem indictam recipere, et integre observare, solet Sedes Apostolica interdicare et denegare licentiam recipiendi et admittendi aliquos ad habitum et ad professionem. — 79. Item monasteriis monialium renuentibus reformationem acceptare non conceditur licentia recipiendi puellas ad habitum. — 80. Item nec admittendi ad professionem eas, quæ se ad illam nolunt obligare. — 81. In iis monasteriis, quæ partim illam reformationem recipiunt et partim non recipi non debent, nisi illæ quæ se volunt reformationi subijcere. — 82. Nec reformatio est credenda statim, sed probanda diu, antequam detur licentia vestiendi. — 83. Quæ professionem emisissent, antequam introduceretur reformatio, hortari debent ad illam acceptandam, sed non cogi, ad n. 84. — 85. Afferuntur decreta generalia Clementis VIII, pro reformatione regularium. — 86. Regulares tot solum stare debent in monasteriis, quot ali commode possunt per redditus et elemosynas eorum. — 87. Regularium numerus pro unoquoque conventu præfignitus, et a sacra congregatione approbatus non potest a superioribus augeri, etiam sub prætextu augmenti reddituum absque ipsius sacre congregat. Concilii licentia, sub pœna privationis omnium officiorum, vocisque activæ et passivæ, ac inhabilitatis perpetuæ. — 88. Regularis non potest habere locum in duobus monasteriis. — 89. Cætera, quæ sequuntur usque ad n. 108, satis summarie referuntur. — 109. Alia ad rem, *remissive*. — 110. Regularis nequit simul esse parochus et superior sui conventus. — 111. Regulares, et præsertim Franciscani quibus cibus uti possint, et debeant in suis jejuniis? ad n. 112. — 113. Regulares nequeunt licite esse patrini, nec in sacramento baptismi, nec confirmationis. — 114. Fratribus Minoribus ex vi regulæ est prohibita sola compaternitas, quæ contrahitur in tenendo suscipientem ad sacramentum, non autem in ipsam ministrando. — 115. Adducitur et solvitur objectio. — 116. Fratres Minores legitime electi ad curam animarum, alique ad id subdelegati, possunt, sicuti et alii regulares, licite baptizare. — 117. Non possunt tamen esse patrini, quamvis aliquando non oriatur scandalum. — 118. Sub dicta prohibitione non comprehenditur regularis quicunque factus episcopus. — 119. Regulares possunt invitare populum ad facienda officia pro animabus purgatorii in suis ecclesiis. — 120. Regulares possunt impediri, ne cantant missas in ecclesiis sæcularibus, quamvis

vocati. — 121. Regulares ad ordines promovendi non tenentur exhibere ordinario fidem baptismi ad docendum de legitima etate, si de ea constet ex lit-

(1. Regulares possunt sine approbatione episcopi, et cum sola approbatione sui praelati regularis audire confessiones illorum sæcularium, qui sunt vere de familia in suis monasteriis, et continui commensales. *Vide verb. APPROBATIO PRO CONFSSIONIBUS EXCIPIENDIS*, art. 1, n. 64.

(2. Secus vero illorum, qui tantum ipsis regularibus deserviunt, et cum sæcularibus exteris extra monasterium habitant et vivunt. *Vide, ibid.*, n. 65.

(3. Quinam sint vere de familia, et qui non, ad hoc ut possint absolvi, vel non, a dictis regularibus? *Vide, ibid.*, a n. 66 ad 70.

(4. Quoad ea quæ concernunt approbationem regularium pro confessionibus regularium, et respiciunt dependentiam ab eorum superioribus. *Vide d. verb. APPROBATIO*, art. 2 per tot.

(5. Quoad ea quæ concernunt approbationem confessariorum regularium pro monialibus eis subjectis. *Vide d. verb. APPROBATIO*, art. 3, et verb. MONIALES, art. 5.

(6. Praelati regulares a quibus casibus et censuris possint absolvere suos subditos. *Vide verb. ABSOLUTIO*, art. 2, a n. 29 ad 40.

(7. Quid importent absolutiones generales, quas praelati regulares in fine visitationis, et in quibusdam anni solemnitatibus dare consueverunt suis subditis religiosis? Et quid absolutiones in articulo mortis dari solitæ moribundis? Et quid absolutiones, quæ dantur a praelatis seu præsidentibus ante electiones capitulares? *Vide verb. REGULARES PRÆLATUS*, a n. 67 ad 73.

(8. Quoad ea quæ concernunt approbationem et facultatem regularium pro audiendis confessionibus sæcularium. *Vide verb. APPROBATIO*, art. 1, a n. 41 usque in finem, et verb. CONFESSARIUS, art. 4, a n. 6 ad 10.

(9. Regulares simpliciter approbati in diocesi episcopi approbantis possunt etiam audire confessiones infirmorum in propriis domibus absque ulla parochorum vel ipsius episcopi licentia; at vero tenentur regulares de tali audita confessione eorumdem infirmorum parochum illico certiore reddere, et hoc potest illis ab episcopo sub pœna suspensionis a facultate audiendi confessiones præcipi; sufficit tamen ut certioratio hujusmodi fiat saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam. Sic expresse statuit Clemens X, in constit. incip. *Superna*; et jam antea declaraverat sac. cong. Episc. et Regul., die 2 Jul. 1606, et in *una Senogallien.*, 22 Jan. 1616, et in *Anconitana*, 6 Octob. 1645.

(10. Confessarii regulares a quibus casibus possint absolvere sæculares? *Vide verb. ABSOLUTIO*, art. 1, a n. 41 ad 47, et Appendicem ad verb. CONFESSARIUS, art. 3.

(11. Confessarii regulares quando possint dispensare super impedimento petendi debitum conjugale? *Vide verb. MATRIM. QUOAD*

teris obdientialibus sui superioris. — 122. Additur ad rem attendenda dispositio Benedicti XIII. — 123. Alia ad rem cum *Addit. ex al. manu* ad num. 175.

DEBITUM CONJUGALE, art. 1, a n. 12 usq. in finem.

(12. Regulares an et quando teneantur ad solvendas decimas? *Vide verb. DECIMÆ*, art. 2, a n. 44 usq. in fin.

(13. Regulares an possint benedicere mulieres post partum, et ad purificationem admittre in propria ecclesia? *Vide verb. BENEDICTIO*, art. 3, a n. 13 ad 16 et per tot. ubi multa ad rem.

(14. Regulares utriusque sexus nequeunt esse compatres seu commatres, neque per procuratorem. *Vide verb. BAPTISMUS*, art. 6, num. 41 ad 47, et verb. MONIALES, art. 6, n. 70.

(15. Regulares utriusque sexus nequeunt in particulari, neque de licentia, ac dispensatione superioris habere peculium, seu aliquid proprium; imo talis licentia, etiamsi oblenta ab eorum generalibus, qui dicerent eam posse concedere, non excusaret fratres aut moniales a culpa et pœna a Tridentino imposita. *Vide verb. LEGATUM*, a n. 88 ad 95, et verb. MONIALES, art. 2, a n. 64 usque in fin.

(16. Regularis depreheusus in morte habere aliquam proprietatem debet cum ipsa subterrari extra monasterium in sterquilinio in signum suæ perditionis et damnationis æternæ, quia in peccato mortali decessit; textu expresso in c. *Cum ad monasterium* 6, De statu monachor., ibi: « Quid, si proprietatem apud quempiam inventa fuerit in morte? ipsa cum eo in signum perditionis extra monasterium in sterquilinio subterretur secundum quod beatus Gregorius narrat in Dialogo se fecisse. » (17. Glossa communiter recepta, *ibid.*, verb. *In sterquilinio*. Et ita S. Gregorius narrat se fecisse, lib. IV *Dialogorum*, c. 53, ut innuitur in cap. *Cum monasterium*; et S. Hieronymus, ad *Eustochium, de virginitate*, lit. D, relatus a Joann. Andrea in cit. cap. *Cum ad monasterium*, n. 4, in verb. *Gregorius*, refert de monacho, qui lina texendo centum lucratus illa reliquit in morte, et, habito consilio, quidam dicebant illa esse tribuenda pauperibus, et alii ecclesiæ, alii parentibus, sed decreverunt Patres illa cum eo subterrari cum verbis: *Pecunia tua sit tecum in perditione* (Act. VIII, 20), ex quo magnus per totum Ægyptum cunctos terror invasit.

(18. Et concordat cap. *Monachi* 2, De statu monach., ibi: « Et qui in extremis cum peculio inventus fuerit, et digne non penituerit, nec oblatio pro eo fiat, nec inter fratres accipiat sepulturam, quod etiam de universis religiosis præcipimus observari. » (19. Quinimo regularis canonicus, qui in articulo mortis non resignavit proprium, quod latenter habuerat, non solum in cœmeterio sepeliri non debet, sed si ibi sepultus fuerit, inde debet exhumari, si sine maximo scandalo fieri poterit, textu expresso in cap. *Super quodam* 4, De statu monachor., ibi: « Super quodam canonico regulari, qui

in articulo mortis agens licet a priore suo commonitus, proprium, quod contra regulam latenter habuerat, noluit resignare, et sic diem clausit extremum, et fuit inter alios fratres traditus sepulturæ.... Inquisitioni tuæ respondemus, quod ille canonicus, non tantum fuit Christiana sepultura privandus, verum etiam si sine maximo scandalo potuit fieri, de ipsa projici dignus est Ecclesia. Hoc autem cum forte contigerit in similibus est agendum. » Et in ejus sumario expresse dicitur: « Regularis canonicus, qui non resignavit proprium in morte, non debet in cœmeterio sepeliri. Et si de facto sepultus fuit, inde debet exhumari, si sine scandalo fieri potest. »

(20. Deh! una semel hoc animadvertant et contremiscant regulares, si qui sint proprietarii, et præsertim superiores ordinum, qui proprietatem monachorum decedentium sibi appropriant tanquam spolia, contra omnia jura, tum communia, tum propria jusque religionis specialia seu municipalia statutentia, omne id quod ex defunctorum religiosorum expropriatione remanserit, contverti debere in utilitatem ecclesiæ seu monasterii. Et id possunt sine beneplacito Apostolico. *Vide verb. ALIENATIO*, art. 4, n. 39 in fine.

(21. Quoad ea quæ concernunt regulares apostatas seu fugitivos. *Vide verb. APOSTASIA APOSTATA* per tot, et infra n. 141 et seqq.

(22. Quoad ea quæ concernunt regulares tanquam incorrigibiles ejiciendos et ejectos. *Vide verb. EJICERE, EJECTI* per tot et infra a num. 146 ad n. 155.

(23. Religiosus transmissus ad triremes, terminato tempore condemnationis, non est recipiendus inter religiosos suæ provinciæ, ut in *una Asculana* anqi 1711 late, et pluribus adductis solide probat D. Ursaya, tom. I, part. II, discept. 18 per tot. *Vide ibi*, et infra n. 156.

(24. Quoad ea quæ concernunt regulares circa recitationem divini officii. *Vide verb. OFFICIUM DIVINUM*, art. 3, a n. 52.

(25. Quoad ea quæ concernunt promotionem regularium ad ordines. *Vide verb. ORDO*, art. 3, a n. 51.

(26. Quoad ea quæ concernunt locutionem regularium cum monialibus. *Vide verb. MONIALES*, art. 4.

(27. Quoad ea quæ concernunt regularium præcedentiam. *Vide verb. PRÆCEDENTIA*.

(28. Quoad ea quæ concernunt regularium prædicationem. *Vide verb. PRÆDICARE, PRÆDICATOR*.

(29. Quoad ea quæ concernunt regulares circa processiones. *Vide verb. PROCESSIO*.

(30. Quoad ea quæ concernunt regularium novitiatum. *Vide verb. NOVITIATUS*.

(31. Quoad ea quæ concernunt regularium professionem. *Vide verb. PROFESSIO*.

(32. Quoad ea quæ concernunt regularium privilegia. *Vide verb. ORACULA VIVÆ VOCIS*, et verb. PRIVILEGIUM.

(33. Quoad ea quæ concernunt regularium quæstum. *Vide verb. ELEEMOSYNA*, et verb. QUÆSTUARE.

(34. Quoad ea quæ concernunt regulares circa funera, quartam et sepulturam. *Vide verb. QUARTA*, et verb. SEPULTURA.

(35. Quoad ea quæ concernunt regulares circa Eucharistiam. *Vide verb. EUCHARISTIA*, et infra art. 3, n. 126.

(36. Regulares non possunt ministrare laicis sæcularibus infirmis hospitantibus in eorum conventibus sacramenta Eucharistiæ per modum Viatici et Extremæ Unctionis absque episcopi vel parochi licentia; et si id faciant, incurrunt censuras inflictas in Clementin. I, *De privileg.*, et possunt per ordinarium per cedulones excommunicati declarari. Sacra. cong. Concil., in *Nullius*, 19 Septembris 1637, in *Cremonensi*, 27 Februarii 1649, in *Ripana*, 3 Februar. 1652, *confirmata in Gerunden.*, 13 Februarii 1694, et in *Neapolitana*, 5 Junii 1700; apud Monacell., tom. I, tit. 6, formul. 20, n. 16.

(37. Regulares erigentes altare portatile et sacrum facientes in domo privatorum, ut ibidem Viaticum ministrent regulari infirmo absque licentia ordinarii vel parochi, possunt censuris coerceri et ligari, ut declaravit sacra congreg. Concil., in *Messanen.*, 20 Septembris 1689; apud Monacell., *loc. cit.*, n. 20. *Vide verb. ORATORIUM*, n. 80.

(38. Regulares omnes tenentur in quacunque alienationis specie, tam stabilium quam mobilium pretiosorum, sive translatione domini, aut creatione censuum, licentiam petere et obtinere a sacra congregatione Concilii; prout decreto generali mandavit Urbanus VIII, die 7 Septemb. 1624. Imo nequeunt nedum censuario nomine, sed neque ad cambium, vel mutuo accipere pecuniam cum solutione alicujus lucri, vel cum obligatione bonorum. *Vide verb. ALIENATIO*, art. 4, n. 30 et 33.

(39. Et hæc licentia gratis ab eadem congregatione expediri debet, sicuti in dicto decreto injunctum fuit, cujus observantia denuo demandata fuit ab eadem sacra congregat., sub die 1 Decembr. 1691, his verbis: « Pro omnimoda observantia, et executione decreti, et gratis expediantur res regularium, aliorumque in decreto comprehensorum de licentia hujus sacræ congregationis tantum in scriptis danda juxta formam et tenorem a san. memor. Urban. VIII confirmati, si sanctissimo D. N. placuerit.

« Die 4 Decembris 1691, facta relatione per secretarium, sanctissimus mandavit servandum esse decretum san. mem. Urbani VIII, super hac re editum, et de licentia congregationis Concilii, et gratis juxta eisdem formam et tenorem.

« R. PALLAVICINUS S. C. Con. secr. »

Sic apud Monacell., *loc. cit.*, n. 30 et 31.

(40. Regulares non possunt in Sabbato sancto pulsare campanas ante pulsationem in ecclesia cathedrali vel matrice. Leo X, constitut. incip. *Dum intra*, § 12, et sæpe

sæpius declaravit sacra congregat. Rit. Vide verb. CAMPANA, a num. 11. (41. Regulares ratione hujusmodi pulsationis in Sabbato sancto posse conveniri coram loci ordinario, decrevit sacra congregat. Concilii, in *Capuana*, 23 Aprilis 1591. (42. Nisi consuetudo in contrarium esset legitima, vel ecclesiæ multum distarent, ex sacra congregat. Episcop. et Regular., in *Surrentina*, 16 Julii 1601, et postea in *Thelesina*, 5 Febr. 1622.

(43. Possunt tamen regulares in quibuscunque aliis diebus, etiam Dominicis, seu festivis in suis ecclesiis pulsare campanas, et missas celebrare ante celebrationem missæ et pulsationem campanæ in ecclesia cathedrali, seu matrice, vel parochiali, nec impediri possunt ab episcopis et parochis. Vide verb. CAMPANA, a n. 16 ad 21.

(44. Regulares omnes, quamvis sint canonici Lateranenses, sive Præmonstratenses (108), aut quicumque alii canonici regulares, non possunt sine expressa dispensatione Apostolica obtinere ullum beneficium sæculare, sive curatum, sive simplex, et hujusmodi. Vide verb. CONCURSUS, art. 1, a n. 38 ad n. 56, et verb. HABITUS, n. 69.

(45. Regulares, sicuti alii clerici sæculares, non possunt aliquos medio voto, vel juramento, aut pacto, seu promissione inducere, ut apud eorum ecclesias sepulturam eligant, vel jam electam ulterius non immutent, et hoc sub virtute sanctæ obedientiæ, et sub interminatione maledictionis æternæ, et sub pœna nullitatis, et obligatione restitutionis, et interdicti ecclesiastici, nisi restituerint, textu expresso in cap. *Animarum* 1, De sepulturis in 6, ibi: « Animarum periculis et scandalis, quæ frequenter ex his proveniunt, obviare volentes, universis religiosis et sæcularibus clericis cujuscunque status vel conditionis existant, in virtute S. Obedientiæ, ac sub interminatione maledictionis æternæ districtissime prohibemus, ne aliquos ad vovendum, jurandum, vel fide interposita, seu alias promittendum inducant, ut apud eorum ecclesias sepulturam eligant, vel jam electam ulterius non immutent. Nos enim, si secus actum fuerit, electionem talem decernimus nullius penitus existere firmitatis. Statuentes, » etc.: sequuntur aliæ pœnæ.

(46. Insuper regulares, et omnes alii clerici sæculares inducentes aliquos, ut supra, ad eligendam sepulturam in eorum ecclesiis, incurrunt excommunicationem Papæ reservatam, textu expresso in Clementin. *Cupientes* 3, De pœnis, § *Sane*, ibi: « Sane temerarios violatores constitutionis illius, quæ religiosis et clericis sæcularibus prohibet, ne aliquos ad vovendum, jurandum, vel fide interposita, seu alias promittendum inducant, ut sepulturam apud eorum ecclesias eligant, vel jam electam ulterius non immutent, similem sententiam (excommunicationis) pœna in dicta constitutione contenta, in suo perdurante robore, incurrere volumus

(108) Præmonstratenses hac lege, quod attinet ad parochialia beneficia, non tenentur. Vide verb.

ipso facto; ab alio, quam a Sede Apostolica, præterquam in mortis articulo, nullatenus absolvendos, nullis privilegiis, aut statutis cujuscunque tenoris existant, super his valituris. »

(47. Regularibus non licet in suis ecclesiis admittere ad celebrandum presbyteros sæculares contra prohibitionem episcopi. Sacra congregat. Concilii, in *Bononien.*, 2 Junii 1720, et in *Limana*, 29 Januarii 1633. Vide verb. Missa, art. 4, n. 20 et 21.

(48. Regulares inter missarum solemniam possunt recipere ea, quæ sibi offeruntur; dummodo a perambulationibus per ecclesiam, ac similibus eleemosynarum extorsionibus se abstineant. Sacra congregatio Concilii, in *Bononien.*, 2 Junii 1620.

(49. Regularium numerus cuique monasterio et conventui præfendus est. Paul. V, constitut. 9, incip. *Sanctissimus*.

(50. Plurima alia, quæ concernunt regulares circa conventus seu monasteria. Vide verb. CONVENTUS per tot.

(51. Regulares cujuscunque ordinis, etiam Mendicantium, quantumvis Sedis Apostolicæ sint capellani, superioribus suis subjecti esse debent. Gregorius IX, constitut. 6, incip. *Per Romani*.

(52. Regularium superiores non cognoscunt causas suorum subditorum ad officium sanctissimæ Inquisitionis spectantes. Paulus V, constitut. 26, incip. *Romanus*.

(53. Regulares cujuscunque ordinis, quantumvis exempti, de hæresi suspecti, puniuntur ab inquisitoribus hæreticæ pravitatis. S. Pius V, constitut. 31, incip. *Pastoris*.

(54. Regulares omnes cujusvis ordinis, religionis et instituti, quibus pro delictis ad sanctæ Inquisitionis officium spectantibus pœnitentiæ genus aliquod impositum fuit (salutaribus pœnitentiis exceptis), eo ipso ad omnes religionis suæ gradus, et officia inhabiles censeantur, et deinceps, etiamsi pœnitentiæ tempus expleverint, vel gratiam receperint, ad illa tamen promoveri nullatenus possint, nisi prius oblenta a S. D. N. vel ab hac sacra congregatione coram Sanctitate Sua habenda speciali, et expressa rehabilitationis gratia; alias promotio quælibet nulla sit, et promoventes ipsi privationem suorum officiorum, ac præterea vocis activæ et passivæ ipso facto incurrant, qui restitui, nisi ab eodem S. D. N. vel ab eadem sacra congregatione coram Sanctitate Sua habenda, non possint. Sacra congregatio generalis S. R. et universalis Inquisitionis, die 1 Octobris 1626.

(55. Regulares non possunt in Sabbato sancto benedicere domos, cum non possint hoc munus extra conventum suum exercere. Sacra congregat. Conc., die 23 Novembris 1629, et in *Bononien.*, 2 Julii 1602.

(56. Regulares non possunt aggregare suæ regulæ personas in articulo mortis constitutas. Sac. congregat. Rit., in *Spoletana Terræ de Visso*, 20 Junii 1609, apud Barbos.,

CANONICI REGULARES QUOAD BENEFICIA CURATA, R. 10.

in *Summa Apost. dec.*, verb. *Regularis*, n. 139. (57. Regulares non possunt constringi ab ordinariis ad interveniendum orationi quadragesima Horarum in cathedrali. Sac. congregat. Episcop. et Regul., in *Salernitana*, 18 Nov. 1581.

(58. Regulares non debent permittere pauperes mendicare in eorum ecclesiis, quando divina celebrantur officia. S. Pius V, constitut. incip. *Cum primum*.

(59. Regulares religionis suppressæ non remanent liberati a votis, sed adhuc his obstricti sunt; adeo ut nec matrimonium, nec testamentum facere, nec in fideicommissis et hæreditatibus succedere, nec acquirere possint, ut respondit sac. congregat. Conc., in *Veneta*, 13 Maii 1679, et in *Bononien.*, 25 Augusti 1692.

(60. Superiores regulares non possunt apponere interdictum in ecclesiis sibi subjectis. Sic, partibus auditis et informatibus, declaravit sac. congregat. Episcop. et Regul., in *Neapolitana Censurarum*, 21 Junii 1697, contra abbatem S. Petri ad Aram, qui ecclesiam monialium Reginae cæli sibi subjectam interdicto subjecerat.

(61. Regulares professi non possunt ad aliam religionem, etiam strictiorem transire sine licentia Sedis Apostolicæ. Monacell., tom. II, tit. 16, formul. 3, n. 18; Donat., *Prax. rerum regular.*, tom. I, part. II, tract. 3, quæ. 22, num. 11, et communis aliorum ex praxi et stylo curiæ; et quoad transitum ad alias religiones edita est novissime a Benedicto XIII constitutio incip. *Licet sacra*, quæ ad uberiorem notitiam hic ad litteram datur.

« BENEDICTUS, episcopus, etc.

« § 1. Licet sacra Tridentina synodus, ut integritati disciplinæ regularium prospiceret, provido consilio statuerit neminem cujuscunque ordinis prælatum vel superiorem, vigore cujusvis facultatis, aliquem ad habitum et professionem admittere posse, nisi, ut in ordine ipso, ad quem transfertur, sub sui superioris obedientia in claustris perpetuo maneat; et licet Pius Papa prædecessor noster constitutionem ediderit, qua omnia privilegia abrogavit quibuscunque ordinis monasteriis, hospitalibus, et locis piis olim concessa excipiendi et retinendi fratres, monachos, canonicos, aliosque, quamvis in ordine mitiori professos, prohibendo, ne illi in posterum ad habitum et professionem regularem admitterentur, etiamsi perpetuo manere et vivere deberent in claustris; nihilominus viri pietate et prudentia conspicui Nobis exposuerunt, se longa experientia didicisse, nosque ipsi, qui, Deo favente, hac ipsa die regulare institutum ordinis Prædicatorum in adolescentia professi fuimus, et adhuc profitemur, sæpe longo usu cognovimus, prædictas sanctiones et cautelas pro recta ordinum regularium disciplina adversus calliditatem et malitiam hominum tuenda, parum sufficere; siquidem compluries contigit, et in dies contingere videmus, quospiam, ordi-

nis regularis et claustralis institutum professos, deinde postquam illud apostasia deseruerunt, vel etiam aliquando sine apostasia, peculiare ob causas, ejusmodi transitus facultatem postulare et impetrare consuevisse a propriis superioribus, se privilegium subditis suis regularibus eundem transitum ad alias religiones concedendi habere jactantibus, vel ejusmodi facultatem sibi dari procurare a sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalibus legatis, vel ab ejusdem ecclesiæ cardinali majori pœnitentiario, et non raro a Nostræ civitatis Avenionensis vicelegato, vel ab alterutra ex congregationibus venerabilium fratrum nostrorum sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalium negotiis episcoporum et regularium præposita, et sacri concilii Tridentini Interpretum. Quæ facultas transeundi ad profitendam regulam alterius religionis in qua nulla vigeat claustralis et regularis observantia, vel in aliam religionem hospitalariam, aut militarem, vel hospitalariam simul et militarem, ubi etiam vigeat claustralis, et regularis observantia compluribus decretis earundem congregationum, et optimo statui ordinum regularium maxime opponitur.

« § 2. Quare præcipua sollicitudo nostra erga omnes regularium familias, quas veluti acies castrorum, ad excubias militantis Ecclesiæ ordinatas, magno et vere paterno amore complectimur, Nos monet, ut præsentis constitutione in suo pleno robore et vigore perpetuis temporibus duratura, integriori eorumdem regularium disciplinæ providentes, prædictam corruptelam evellere studeamus; itaque omnibus et singulis regularibus, in quocunque regulari et claustrali ordine professis, transitum ad quemcunque alium ordinem, in quo claustralis et regularis observantia non vigeat, post maturam hac de re habitam deliberationem, motu proprio et ex certa scientia omnino prohibemus: transitum etiam ad quemcunque ordinem hospitalarium vel militarem, vel hospitalarium simul et militarem, etiamsi in hujusmodi ordinibus claustralis et regularis observantia vigeret: ac etiamsi ageretur de apostata vel non apostata, a primævo suo ordine ad ejusmodi alium transire volente pari modo prohibemus. Insuper quibuscunque superioribus regularium, sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalibus legatis, ejusdem sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardin. Majori pœnitentiario, nuntiis Apostolicæ Sedis, vicelegato Avenionensi, utrique congregationi cardinalium negotiis episcoporum et regularium præpositæ sacrique concilii Tridentini Interpretum, per præsentem tollimus, revocamus et abrogamus quæcunque privilegia, auctoritates, facultates et consuetudines, ejusmodi transitum concedendi cuicunque regulari, claustrali, apostatæ, vel non apostatæ quacunque de causa, quamvis etiam consensus, tam superioris, in cujus ordine antea professus fuerit, quam alterius superioris, in cujus ordine novam professionem